

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเปรียบเทียบการละเล่นพื้นบ้านของเด็กชาวไทยและเด็กชาวจีนในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะเปรียบเทียบภาษาที่ปรากฏในการละเล่นพื้นบ้านของเด็กชาวไทยและเด็กชาวจีน วัฒนธรรมด้านการละเล่นพื้นบ้านของเด็กชาวไทยและเด็กชาวจีนที่ปรากฏในบทเพลงประกอบ การละเล่นพื้นบ้าน ดังนั้นผู้วิจัยจะศึกษาและวิเคราะห์การละเล่นพื้นบ้านของเด็กชาวไทยและเด็กชาวจีนในหัวข้อต่าง ๆ ดังนี้

2.1 ความหมายและความสำคัญของการละเล่น

2.1.1 คำจำกัดความของการละเล่น

2.1.2 ความหมายของการละเล่น ตามทัศนะของชาวไทยและชาวจีน

2.1.3 ความสำคัญของการละเล่น

2.2 ความเป็นมาของการละเล่น

2.2.1 ความเป็นมาของการละเล่นไทย

2.2.2 ความเป็นมาของการละเล่นจีน

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.3.1 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการละเล่นไทย

2.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการละเล่นจีน

2.1 ความหมายและความสำคัญของการละเล่น

ในงานวิจัยนี้การละเล่นพื้นบ้านของเด็กหมายถึงการละเล่นพื้นบ้านในอดีตที่ได้รับ ความนิยมจากเด็ก แล้วได้รับความสุขและความรู้ทางวัฒนธรรมจากการละเล่นพื้นบ้าน ทำให้เด็ก สามารถใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

2.1.1 คำจำกัดความของการละเล่น

คำว่า “การละเล่น” ให้ความหมายว่ามหรสพ การแสดงต่าง ๆ เพื่อความสนุกสนานรื่นเริง (พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕. 2529 : 813)

การเล่นของเด็ก หมายถึงการกระทำของเด็กที่ทำไปเพื่อความสนุกสนาน หรือ
ผ่อนคลายอารมณ์ได้เพลิดเพลิน

ภาษาอังกฤษ ใช้คำว่า PLAY และ GAME มีความหมายที่แตกต่างกันตามพจนานุกรมดังนี้
PLAY หมายถึง การเล่น เล่นสนุก (Oxford Advanced Learner's Dictionary of Current
English. 1977 : 649)

GAME หมายถึง กิจกรรมที่เกิดจากการร่วมมือกันหรือการแข่งขันในการตัดสินใจที่จะ
ก้าวหน้า โดยมีวัตถุประสงค์และกฎเกณฑ์ที่แน่นอน (Dictionary of Gaming Modeling and
Simulation. 1978 : 107)

ในภาษาจีนพื้นบ้านใช้คำว่า “อิวซี” หรือ “หมินเจียนอิวซี” (游戏或者民间游戏) ซึ่ง
หมายถึง มหรสพและกิจกรรมต่าง ๆ หรือเป็นกิจกรรมนำมาแข่งขันกันอย่างไม่เป็นทางการ (娱乐
活动, 某些非正式比赛项目的体育活动) (The Contemporary Chinese Dictionary.
2002 : 2324)

นอกจากนี้ยังได้เคยมีการตีความการเล่นเชิงจิตวิทยาว่า การเล่นคือ กิจกรรมทดแทน
แห่งสัญชาตญาณของคน และความคิดที่ว่า ภายใต้สถานการณ์ที่จัดขึ้นสำหรับการบำบัด คนไข้ที่
เป็นโรคเครียดและความขัดแย้งในใจของตนเองออกมาได้ โดยผ่านกิจกรรมการเล่น
(สุรสิงห์สำรวม นิมพะเนา. 2520 : 7)

สรุปได้ว่าความหมายของการเล่นที่ได้กล่าวไว้ว่าการเล่นไม่ว่าจะเป็นภาษาจีน
ภาษาอังกฤษหรือภาษาไทยก็ตาม ต่างก็มีความหมายที่ใกล้เคียงกันคือ การเล่นหมายถึงกิจกรรม
อย่างหนึ่งที่มีผู้เล่นตั้งแต่หนึ่งคน หรือหนึ่งคนขึ้นไป การเล่นโดยทั่วไปกระทำเพื่อพัฒนา
ความคิด เพื่อพัฒนาและเสริมสร้างความแข็งแรงของร่างกายและจิตใจ การเล่นยังเป็นสิ่งที่
ทำให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินของผู้เล่นหรือกลุ่มผู้เล่น

2.1.2 ความหมายของการเล่น ตามทัศนะของชาวไทยและชาวจีน

ความหมายของการเล่นตามทัศนะของการเล่นพื้นบ้านของเด็กชาวไทยและ
เด็กชาวไทยไม่จำกัดเป็นความหมายเดียว อธิบายได้หลาย ๆ อย่างจากผู้เชี่ยวชาญ ผู้วิจัยจึงรวบรวม
ความหมายหลาย ๆ ความหมายของการเล่นเด็กชาวไทยและเด็กชาวจีน

(1) ความหมายของการเล่น ตามทัศนะของชาวไทย

จากงานวิจัย บุญเยี่ยม จิตรดอน (2524 : 92) ในเรื่องการเล่นในด้านพัฒนาร่างกายและ
จิตใจของเด็ก พบว่าความหมายของการเล่นคือ

1. การละเล่นคือการใช้กำลังที่เหลือให้เป็นประโยชน์ต่อร่างกายของเด็ก
2. การละเล่นเป็นการพักผ่อน ขณะที่เด็กเล่น เด็ก ๆ ได้ผ่อนคลายความตึงเครียดได้พักผ่อนไปในตัวด้วย
3. การละเล่นเป็นการเตรียมเด็กสำหรับชีวิตในอนาคต เพื่องาน เพื่อฝึกให้เด็กรู้จักหน้าที่ที่ต้องกระทำในอนาคต

นิรมล ชยุดสาหกิจ (2524 : 108) ได้อธิบายว่า การละเล่นเป็นการกระทำของพฤติกรรมทั้งหมดของเด็ก เป็นการปรับตัวเพื่อให้เข้าใจสิ่งแวดล้อมรอบตัวแล้วนำความรู้ความเข้าใจที่ได้ไปเก็บสะสมไว้ในโครงสร้างทางสติปัญญา เพื่อปรับขยายให้กว้างขึ้น เพื่อการเรียนรู้ในขั้นต่อไป

วิราภรณ์ ปนาทกุล (2530 : 1) แสดงความหมายของการละเล่นของเด็กกว่า การกระทำของเด็กที่ทำไปเพื่อความสนุกสนาน หรือผ่อนคลายอารมณ์ให้เพลิดเพลิน

ผะอบ โปษะกฤษณะ (2522 : 5) ได้ให้ความหมาย การละเล่นของเด็กไทยว่า เป็นการละเล่นต่าง ๆ ของเด็ก ที่นิยมเล่นกันให้ชีวิตประจำวัน โดยสืบทอดมาจากคนรุ่นก่อน ซึ่งบางประเภทมีบทหรือ และบทรำประกอบ ส่วนกฎเกณฑ์ต่าง ๆ มักมีการกำหนดขึ้นเองตามข้อตกลงของกลุ่มผู้เล่นในแต่ละท้องถิ่น บางครั้งก็เล่นเพื่อความสนุกสนานรื่นเริง แต่บางครั้งก็เพื่อแข่งขัน การละเล่นของไทยหมายถึง การกระทำหรือกิจกรรมต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดความสนุกสนานรื่นเริงบันเทิงใจ ซึ่งมักมีกติกาการเล่นหรือการแข่งขันกันง่าย ๆ ไม่สลับซับซ้อนมากนัก จุดประสงค์ส่วนใหญ่มุ่งเพื่อให้เกิดความสนุกสนาน เพื่อออกกำลังกายและใจ และก่อให้เกิดความสามัคคีทั้งระหว่างผู้เล่นและผู้ชม ดังนั้นการละเล่นพื้นบ้านจึงหมายถึง กิจกรรมที่ประชาชนร่วมกันทำขึ้นเพื่อให้สนุกสนานและอื่น ๆ

ผู้วิจัยได้รวบรวมความหมายของการละเล่นพื้นบ้านของเด็กไทยดังกล่าว สรุปได้ว่าการละเล่นของเด็กชาวไทยหมายถึงการละเล่นต่าง ๆ ที่ได้รับความนิยมของเด็กชาวไทย เป็นส่วนสำคัญของชีวิตเด็กชาวไทย นับว่าเป็นการสร้างพื้นฐานที่สำคัญของชีวิตของเด็กชาวไทย ทำให้ เด็กชาวไทยได้รับความสนุกสนาน มีความสุขในชีวิต ส่งเสริมให้เป็นคนมองโลกในด้านที่ดี เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ได้รับประโยชน์ของเด็กชาวไทยที่ต้องการ สร้างความฝันที่ดีต่ออนาคต

(2) ความหมายของการละเล่น ตามทัศนะของชาวจีน

การละเล่นตามความหมายของนักวิชาการชาวจีนระบุว่า การละเล่นของเด็กชาวจีนเป็นวัฒนธรรมดีเลิศของชนชาติจีน เพลงของเด็กในการละเล่นจะมีลักษณะที่เป็นท้องถิ่นมาก มีความสนุกสนานอย่างมาก การละเล่นสามารถทำให้เด็กจีนได้รับความรู้ที่เกี่ยวเนื่องกับสังคมและธรรมชาติ ส่งเสริมความรู้ในด้านต่าง ๆ (เกาผิง “高平”. 2006 : 53)

การเล่นของเด็กชาวจีนคือสิ่งที่สำคัญของเด็กที่เรียนวัฒนธรรมของชนชาติจีน รู้จักเครื่องหมายและลักษณะวัฒนธรรมสำหรับชนชาติจีน การเล่นเป็นการเล่นด้านวัฒนธรรมทั่วไป เป็นกิจกรรมและมหรสพอย่างมีความสุข สนุกสนาน ได้รับความนิยมนอกจากเด็กวัยรุ่นและผู้ใหญ่เล่นเพื่อได้รับความสนุกในเทศกาลต่าง ๆ (หลี่จิง “李晶”. 2007 : 8) การเล่นเป็นกิจกรรมที่ได้รับสืบทอดในพื้นที่บ้านและสามารถอนุรักษ์ให้คงอยู่ต่อไปได้ มีลักษณะการแข่งขันแต่ก็ยกเว้นรายการที่แข่งเป็นทางการ สามารถให้มีความสุขสนุกสนานเพลิดเพลินได้

การเล่นของเด็กชาวจีนในหนังสือจีน การเล่นพื้นบ้านและการแข่งขัน (中国民间游戏与竞技) (โกวฟานซี “郭泮溪”. 1996 : 17) กล่าวว่าการเล่นของเด็กชาวจีนเป็นการเล่นที่ไม่ต้องเสียเงิน และเล่นได้ง่าย มีการเล่นพื้นบ้านเดี่ยว และก็มีการเล่นสำหรับ 2 คนหรือ 2 คนขึ้นไป การสืบทอดของการเล่นไม่มีความแตกต่างทางด้านอายุ เพศ ชนชาติ พื้นที่และสมัยที่ต่างกัน

สรุปความหมายการเล่นของเด็กชาวจีนที่กล่าวไว้ ผู้วิจัยได้สรุปการเล่นของเด็กชาวจีนทำให้ทราบว่าการเล่นของเด็กชาวจีน จะเน้นสนุกสนานรื่นเริงและเพลิดเพลินเป็นหลัก และเน้นสืบทอดวัฒนธรรมของชนชาติจีนด้วยเป็นรอง จะได้สั่งสอนเด็กชาวจีนให้มีนิสัยที่ดี เมื่อเติบโตไปจะได้เป็นประโยชน์ต่อชาติและบ้านเมือง

2.1.3 ความสำคัญของการเล่น

ในหนังสือการเล่นของเด็ก (ศรีสมวงศ์ วรรณศิลป์ และคณะ. 2523 : 2) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเล่นของเด็กว่า การเล่นเป็นธรรมชาติของเด็ก จึงทำให้บางครั้งผู้ใหญ่มองไม่เห็นถึงความสำคัญของการเล่นนั้น แต่ที่จริงการที่เด็กเล่นเพื่อความสุขสนุกสนานเป็นประโยชน์ มีคุณค่าต่อเด็ก มีใช้น้อย การเล่นจะช่วยให้เด็กพัฒนา ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม การเรียนรู้และศีลธรรมอันมีความสำคัญต่อการเจริญเติบโตตามปกติของเด็ก การเฝ้าดูจะทำให้เข้าใจถึงพลังที่เด็กแสดงออก และพัฒนาการของเด็กในด้านต่าง ๆ

ในหนังสือการเล่นของเด็กไทย (นลินศุ. 2550 : 5) ได้กล่าวว่าการเล่นของเด็กแต่ละครั้ง นอกจากเด็กจะสนุกสนานแล้ว การเล่นยังช่วยให้เด็กได้เรียนรู้และฝึกฝนตนเองให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีระเบียบ มีจริยธรรม เช่นการรู้จักแพ้ ชนะ เมื่อแพ้ก็จะไม่ท้อถอย ฝึกการให้อภัย ฝึกให้รู้จักรอ ฝึกการทำงานเป็นทีม ฝึกการแก้ปัญหา รู้จักการวางแผน มองหาหนทางต่าง ๆ เพื่อเอาชนะอุปสรรค เป็นการฝึกไหวพริบปฏิภาณ สติปัญญา และจินตนาการ ฝึกสมาธิ การฝึกทุกสิ่งทุกอย่างนี้คือผลพลอยได้โดยตรงจากการเล่นของเด็ก ที่ส่งผลต่อทั้งสุขภาพจิต พฤติกรรม หรือทำให้เกิดความฉลาดทางอารมณ์ซึ่งอาจจะสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าความฉลาดทางสติปัญญา

หนังสือการเล่นของเด็กไทยกับการเรียนการสอนระดับชั้นประถมศึกษา (วิราภรณ์ ปนาทกุล. 2530 : 2) กล่าวว่า Practice Game เป็นการเล่นที่ทำให้กิจกรรมการเล่นแบบเจริญขึ้น เช่นการกระโดด การเขียนรูปภาพหรือคำ เป็นต้น การเล่นเหล่านี้นำไปสู่การเจริญทางด้าน กลไกความเคลื่อนไหวอวัยวะต่าง ๆ จากนั้นเด็กจะก้าวไปสู่การเล่นชนิด Symbolic Game เช่น การสร้างบ้าน ปราสาททราย ส่วน Games with Rules คือเกมที่มีการตั้งกฎเกณฑ์และสร้าง รูปแบบในการเล่น เช่นหมากเก็บ ดั้งเต เป็นต้น

ศรีสมวงศ์ วรรณศิลป์ และคณะ (2523 : 17) ของเล่นมีความสำคัญที่จะช่วยให้เด็กได้ออกกำลังกายโดยไม่รู้ตัวอันมีผลต่อความเจริญทางด้านร่างกายและจิตใจของเด็ก ของเล่นบางชนิดช่วยให้เด็กได้ใช้ความคิดขณะที่เล่น อย่างไรก็ตามเป็นการยากที่จะทราบได้ว่า เด็กชอบของเล่นชนิดใดมากที่สุด จึงควรจัดกว้าง ๆ ให้เด็กได้มีโอกาสเลือกเล่นได้ทุกชนิด ไม่ว่าจะเป็นการเล่นแบบ คั่นคว้า คิดประดิษฐ์ ก่อสร้าง ออกกำลังกาย หรือเพื่อความเพลิดเพลิน

การเล่นนั้นเป็นเรื่องสำคัญสำหรับเด็ก ทั้งนี้เพราะการเล่นเป็นวิธีการที่เด็กตอบสนองต่อความสนใจใคร่รู้ของตัวเอง และสร้างประสบการณ์ในด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ให้กับตัวเอง ในขณะที่เด็กกำลังเล่นนั้นก็แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ซึ่งเป็นความสามารถส่วนรวมที่มีอยู่ในตัวออกมา เช่น ความสามารถในการใช้ร่างกาย ภาษา การแสดงออกทางอารมณ์ และความสัมพันธ์กับผู้อื่น แต่ผู้ใหญ่บางคนคิดว่า การเล่นของเด็กเป็นสิ่งที่เด็กทำไปเพราะไม่รู้จะทำอะไร ซึ่งแท้ที่จริงแล้วการเล่นก็คือ การทำงานในชีวิตเด็ก และเป็นกิจกรรมที่เด็กทุกคนจะต้องทำ (วิราภรณ์ ปนาทกุล. 2530 : 10 อ้างถึงใน เลขา ปิยะอัจฉริยะ. 2524 : 18)

ในหนังสือภาษาจีนก็กล่าวถึงประโยชน์หรือความสำคัญของการเล่นเหมือนกัน หนังสือการเล่นพื้นบ้าน (民间游戏. ม.ป.ป. : ออนไลน์) กล่าวว่า ในท้องถิ่นของประเทศจีนก็เผยแพร่การเล่นพื้นบ้านหลาย ๆ อย่างที่มีประโยชน์ต่อเด็ก ๆ การเล่นทำให้ได้รับความสุขในชีวิตของตนเอง การเล่นพื้นบ้านเล่นง่าย ใช้อุปกรณ์ง่ายและน้อย มีความสนุกสนานไปพร้อมกับการเล่น ประเทศจีนก็มีหลากหลายชนิด มีประโยชน์ต่อพัฒนาการทางด้านสติปัญญา และร่างกายมาก การส่งเสริมพัฒนาจังหวะของเด็ก ๆ การส่งเสริมพัฒนาเด็ก ๆ ให้อยู่ในสังคมได้ การส่งเสริมพัฒนาเด็กให้มีศีลธรรมที่ดี การเล่นพื้นบ้านก็มีกฎเกณฑ์ที่ต้องการปฏิบัติในการเล่น กฎเกณฑ์เหล่านี้ทำให้เด็กพยายามฝึกการอดทนของเด็กด้วยตนเอง และพยายามฝึกฝนจำกัดพฤติกรรมของตนเอง การเล่นพื้นบ้านยังมีบทเพลงด้วย เด็กเล่นไปและร้องเพลงไปในขณะการเล่น การเล่นสามารถฝึกสื่อสาร และการแสดงออกความคิดของตนเองได้

จากงานวิจัยของเกาผิง “ 高平 ” (2549) ในเรื่อง SHENGHUOJIAOYU -- 幼教园地 พบว่าการเล่นพื้นบ้านเป็นการเล่นที่สืบทอดที่เป็นความสุขต่อเด็ก ๆ เป็นวิธีที่สำคัญที่ส่งเสริม

การพัฒนาด้านจิตใจและร่างกายของเด็ก เปรียบเสมือนเป็นเพื่อนสนิทของเด็กในชีวิตของเด็ก ๆ ไม่ว่าจะเป็นครูหรือผู้ปกครองต้องการวิพากษ์คุณค่าทางด้านการศึกษากิจกรรมการเล่นที่บ้านของเด็ก

จากงานวิจัยของเหลียงโจวฉวน “梁周全” (2552) ในเรื่อง 民间儿童体育游戏教育价值探讨 พบว่าประโยชน์ของการเล่นว่ามีประโยชน์ด้านการสอน การเล่นของเด็กสามารถอบรมและสอนเด็กให้เป็นคนที่มีรสนิยมที่ดีและมีศีลธรรม สอนให้เด็กเป็นคนที่มีนิสัยดี อบรมและสอนให้มีความสามารถในการติดต่อทางสายพันธุ์ของเด็ก ส่งเสริมพัฒนาเข้าสู่สังคมได้ ทำให้เด็ก ๆ รู้จักผิดชอบชั่วดี มีพื้นฐานร่างกายที่แข็งแรงก่อน แล้วจึงจะไปให้กับความสำคัญในเรื่องอื่น ๆ เช่นการพัฒนาจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก ทำให้เด็กรู้จักนวัตกรรมใหม่ ๆ เป็นต้น

ไม่ว่าจะเป็นการเล่นที่บ้านของเด็กชาวไทยหรือว่าเด็กชาวจีนต่างก็มีประโยชน์ ทำให้เด็กได้รับความสนุกสนานและเพลิดเพลิน มีความสุขในชีวิต และยังช่วยส่งเสริมให้เด็กเป็นคนที่มองโลกในแง่ดีตอนที่เติบโตเป็นผู้ใหญ่ เกิดเป็นคนที่มีมองปัญหาและความขัดแย้งในชีวิตอย่างมีความหวัง การเล่นของเด็กนอกจากได้รับความสนุกสนานแล้ว ยังช่วยให้เด็ก ๆ ได้เรียนรู้และฝึกฝนตนเองให้อยู่ในสังคมอย่างมีน้ำใจและมีความยุติธรรม สืบทอดและรักษาวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีชาติที่ดีตลอดไป การเล่นเป็นวิธีที่เด็กจะช่วยให้ตนเองสามารถปรับตัวเปลี่ยนแปลงทางด้านคิด ความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและมีความสัมพันธ์ระหว่างการเล่นและการเรียนรู้จะให้เห็นได้ชัดเจนว่า การเล่นทำให้เด็กนำความรู้สำหรับการเล่นไปสู่การค้นพบและการเรียนรู้เกี่ยวกับตนเองและสิ่งรอบ ๆ ตัว การเล่นทำให้เกิดความรู้สึกเป็นอิสระ ได้รับความสนุกสนาน เพลิดเพลินและพร้อมที่จะทำให้อุบัติการณ์ความสนใจในสิ่งแวดล้อมและสังคม ช่วยอนุรักษ์วัฒนธรรมและประเพณีของชาติที่มีคุณค่าไม่สูญหาย จากประโยชน์หรือความสำคัญของการเล่นของเด็กที่ดังกล่าวในหนังสือไทย สรุปได้ว่า การเล่นที่บ้านไม่เพียงแต่พัฒนาจิตใจร่างกาย อีกทั้งยังสามารถส่งเสริมความสนุกสนานรื่นเริงและเพลิดเพลินในชีวิตของตนเอง สร้างแรงผลักดันที่ดีต่ออนาคต ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในภายภาคหน้า ช่วยให้เด็กมีความสามัคคีและความอดทน

ผู้วิจัยได้รวบรวมกับประโยชน์และความสำคัญของการเล่น ไม่ว่าจะเขียนเป็นภาษาจีนหรือภาษาไทยก็ตาม ต่างก็มีความสำคัญ มีประโยชน์ใกล้เคียงกันซึ่งก็คือการเล่นที่บ้านของเด็กได้รับความสนุกสนาน เพลิดเพลิน และสร้างจินตนาการที่ดี เพื่อพัฒนาและเสริมสร้างจิตสำนึกที่ถูกต้องและร่างกายที่แข็งแรงได้ การเล่นโดยทั่วไปกระทำเพื่อพัฒนาความคิด ยังเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความสนุกสนานและความสามัคคีของเด็ก ๆ หรือผู้เล่นอีกด้วย ดังนั้นไม่จำเป็นการเล่นที่บ้านของเด็กชาวไทยหรือเด็กชาวจีนต่างก็เกิดประโยชน์หรือให้ความสำคัญที่คล้าย ๆ กันในชีวิตของผู้เล่น

2.2 ความเป็นมาของการละเล่น

ไม่ว่าจะชาติใดก็ตาม ต่างมีประวัติศาสตร์ของตนเอง ดังนั้นการละเล่นพื้นบ้านของเด็กชาวไทยและเด็กชาวจีนต่างก็มีประวัติศาสตร์ของตนเองทั้ง 2 ชาติ เมื่อมนุษย์เกิดขึ้น การละเล่นพื้นบ้านก็เกิดตามมา ฆะอบ โปษะกฤษณะ (2522 : 7-10) ได้กล่าวถึงว่า มีมาตั้งแต่สมัยศีกดาบรพ้ก่อนประวัติศาสตร์ เมื่อมนุษย์เพิ่งรู้จักเอาดินมาปั้นเป็นภาชนะในครั้งแรกแล้วจึงมาเป็นลำดับ เด็กเห็นผู้ใหญ่ทำจึงทำเลียนแบบมาปั้นเล่นบ้าง ดังนั้นทำให้ทราบว่า การละเล่นจากการที่ตามมนุษย์สามารถใช้อุปกรณ์บางอย่างได้ จึงสามารถนำสิ่งของที่มนุษย์รู้จัก ค้นเคยมาเป็นอุปกรณ์การละเล่นได้

2.2.1 ความเป็นมาของการละเล่นไทย

การละเล่นไทยมีมาตั้งแต่สมัยศีกดาบรพ้ก่อนประวัติศาสตร์ เมื่อมนุษย์รู้จักเอาดินมาปั้นเป็นภาชนะในครั้งแรก เด็กที่เห็นผู้ใหญ่ทำก็ทำเลียนแบบมาปั้นเล่นบ้าง เช่นการละเล่นแตกโพละคือเอาดินมาปั้นรูปกระทงเล็ก ๆ ในศิลาจารึกพ่อขุนรามคำแหงมิกกล่าวไว้ว่าคนไทยในสมัยนั้นอยู่เย็นเป็นสุข ดังที่กล่าวไว้ว่า

...ใครจักมักเล่น เล่น ใครจักมักหัว หัว ใครจักมักเลื่อน...

แต่ไม่มีกล่าวไว้ว่าคนสมัยนั้นมีการละเล่นอะไรบ้าง ในตำรับท้าวศรีจุฬาลักษณ์ มิกกล่าวถึงการเล่นของคนสมัยนั้น

...เดือนยี่ถึงการพระราชพิธีบุญญาภิเษก เถลิงพระโคกินเลี้ยงเป็นน้กขัต
ฤกษ์หมุ่นางไม่กี่ได้ดูซุชช้กว่าหวางทำสำเนียง เสียงว่าเสนาะล้นฟ้าไปทั้งทิว
ราตรี...

ประวัติของการละเล่นพื้นบ้านของไทย สาโรจน์ มีวงษ์สม (2542 : 17) ได้เรียบเรียงอย่างละเอียดในหนังสือ การละเล่นพื้นบ้านของเด็กไทย ๔ ภาค กล่าวว่ในศิลาจารึกของพ่อขุนรามคำแหงก็กล่าวถึงคนในสมัยนั้นว่าอยู่เย็นเป็นสุข อยากเล่นก็เล่น ดังที่กล่าวว่ ใครจักเล่น เล่น ใครจักมักหัว หัว ใครจักมักเลื่อน เล่น แต่ไม่มีกล่าวไว้ว่าคนสมัยนั้นมีการละเล่นอะไรบ้าง

ในสมัยอยุธยาได้กล่าวถึงการละเล่นบางอย่างไว้ในบทละครครั้งกรุงเก่าเรื่องนางมโนราห์ ซึ่งเรื่องนี้สมเด็จพระยาตำราธิราชทรงสันนิษฐานว่า แต่ก่อนสมัยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวบรมโกศ การละเล่นที่ปรากฏในบทละครเรื่องนี้คือ ลิงชิงหลัก และการละเล่นปลาลงอวน วรรณคดีสมัยรัตนโกสินทร์ก็ปรากฏชื่อการละเล่นหลายอย่าง เช่น ตะกร้อจ้องเต จี่ม้าส่งเมือง เป็นต้น ดังที่กล่าวในอิเหนา

บ้างครั้งวงตะตะกร้อเล่น   เพลาเย็นแดคร่มลมสด
ปะตะได้คู่กันสันทัด   บ้างถนัดเข้าตะเป็นนำคู
ที่หนุ่มหนุ่มคะนองเล่นตองเต   สรวลเสเฮฮาขึ้นขี้คู่
บ้างรำอย่างชวามลายู   เป็นเหล่าเหล่าเล่นอยู่บนศิริ...

ในเรื่องขุนช้างขุนแผน ก็กล่าวถึงการละเล่นบางอย่างไว้ เช่น ไม้หึ่ง

เมื่อกลางวันยังเห็นเล่นไม้หึ่ง   กับอ้ายอึ้งอิดูกลูกอี่ปี
แล้วว่าเจ้าเล่าก็ช่างนั่งมันมิ   ว่าแล้วข่อย่าให้ลงไปดิน

สาโรจน์ มีวงษ์สม (2542 : 17) ได้เรียบเรียงประวัติความเป็นมาของการละเล่นของไทย การละเล่นของเด็กไทยนั้นมีประวัติความเป็นมาตั้งแต่สมัยดึกดำบรรพ์ก่อนประวัติศาสตร์แล้ว กล่าวคือ เมื่อมนุษย์เพิ่งรู้จักเอาดินมาปั้นภาชนะ สิ่งของเครื่องใช้ในครั้งแรกแล้ว จึงพัฒนามาเป็น ลำดับ เด็ก ๆ ที่เห็นผู้ใหญ่ทำ ก็ทำเลียนแบบมาปั้นเล่นบ้าง เช่น การละเล่นแตกโพละ คือเอาดินมาปั้นรูปกระทงเล็ก ๆ แต่ให้ส่วนที่เป็นก้นมีลักษณะบางที่สุดเท่าที่จะบางได้เพื่อให้แตกชดใช้เนื้อดินที่หายไป

เรื่องพื้นความหลังของพระยาอนุমানราชชน ก็ได้กล่าวถึงการละเล่นของเด็กไทยสมัยท่านว่า (วิราภรณ์ ปนาทกุล. 2530 : 4-5 อ้างถึงใน ฝะอบ โปษะกฤษณะ. 2531 : 43)

...การละเล่นพื้นบ้านของเด็กสมัยนั้น ไม่ใช่มีปั้น มีรถยนต์เล็ก ๆ อย่างที่เด็กเล่นกัน เกล็ดอนอยู่ในเวลานี้ ลูกหนังสำหรับเล่น แมว่ามีแล้วก็ราคาแพง และยังไม่แพร่หลาย ตุ๊กตาที่มีดิน คือ ตุ๊กตาล้มลุกและตุ๊กตาพราหมณ์ นั่งเก้าอี้ สำหรับเด็กหญิงเล่น ตุ๊กตาเหล่านี้เด็ก ๆ ชาวบ้านไม่มีเล่น เพราะต้องซื้อ จะมีแต่ผู้ใหญ่ทำให้หรือไม่กี่เด็กทำกันเองตามแบบอย่างที่สืบทอดกันมา...

วิจารณ์ ปนาทกุล (2530 : 6) กล่าวว่าการเล่นของเด็กในปัจจุบันนี้ เด็กหญิงเล่นตุ๊กตา กระดาษ ตัดเสื้อซึ่งมีขายเป็นเล่มจากต่างประเทศ เด็กผู้ชายเล่นปืน เล่นจรวดและเครื่องบินต่าง ๆ ซึ่งมีขายมากมาย การเล่นของเด็กสมัยก่อนค่อย ๆ เลือนหายไปทีละน้อย ๆ จนเกือบจะสูญหายหมดแล้ว การเล่นสมัยนั้นนิยมเล่น กากี ฟักไข่ เขย่งเก็งกอย ตังเตติจับ ไอ้โหม่ง วีรีข้าวสาร วิ่งเปรี้ยว เป็นต้น

จากประวัติความเป็นมาของการเล่นดังกล่าว ทำให้ทราบว่าการเล่นของไทย พัฒนา มาหลายยุคหลายสมัย ไทยก้าวหน้ามาตลอด ในสมัยรัตนโกสินทร์มีวรรณคดีเล่าถึงการเล่น หลาย ๆ อย่าง แสดงให้เห็นว่า ในสมัยรัตนโกสินทร์ได้รับความนิยมมากในสมัยนั้น จึงมีวรรณคดี ที่ดีเล่าถึงการเล่นมาเรื่อย ๆ การเล่นของไทยค่อย ๆ สูญหาย การเล่นที่บ้านค่อย ๆ ออกมา สายตาของมนุษย์ สิ่งที่มาแทนคือ เด็กหญิงเล่นตุ๊กตากระดาษ ตัดเสื้อซึ่งมีขายเป็นเล่มจาก ต่างประเทศ เด็กผู้ชายเล่นปืน เล่นจรวด และเครื่องบินต่าง ๆ ซึ่งมีขายมากมาย การเล่นที่มี วัฒนธรรมแฝงอยู่ ค่อย ๆ สูญหายไป จึงทำให้มนุษย์นี้บอกว่าการไปอนุรักษ์การเล่น เพราะว่าการเล่นก็คือวัฒนธรรมของชาติ คือมรดกของชนชาติไทย ชาวไทยควรรักษาไว้

สรุปได้ว่า การเล่นของเด็กทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ การรับรู้สิ่งแวดล้อม ซึ่งจะเป็น การช่วยให้เด็ก ๆ ได้พัฒนาทักษะ ทักษะสมองและกำลังร่างกายของเด็กด้วย เรียนรู้ที่จะใช้วัสดุ และเครื่องมือต่าง ๆ รู้จักหน้าที่ตนเอง รู้จักการที่จะเป็นผู้ใหญ่ ผู้นำและผู้ตามทั้งยัง ได้มีโอกาส ปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ ซึ่งจะเป็นการช่วยพัฒนาภาษาของเด็กด้วย

2.2.2 ความเป็นมาของการเล่นจีน

การเล่นพื้นบ้านของประเทศจีนได้รับการพัฒนามาเป็นระยะเวลามากกว่า 5,000 ปี ประวัติศาสตร์ของการพัฒนาการเล่นพื้นบ้านจีน ส่วนใหญ่พัฒนาตามลำดับแต่ละยุคสมัย สามารถแบ่งออกเป็น 5 ช่วงตอน ได้แก่ ช่วงถือกำเนิด (产生) ช่วงพัฒนา (发展) ช่วงสุกงอม (成熟) ช่วงพัฒนาถึงจำกัด (限制) ช่วงต่อยอดพัฒนา (再发展) ทั้ง 5 ช่วง (แปลโดย อ.ดร.จรัสศรี จิรภาส เมื่อวันที่ 2 มีนาคม พ.ศ.2555)

การเล่นในช่วงก่อนราชวงศ์เซี่ย (夏朝) เป็นการเล่นที่มีลักษณะถือประเพณีเคารพ บูพการี เช่น การแข่งขันไก่ ลูกข่างเครื่องปั้นดิน เป็นต้น การเล่นในช่วงราชวงศ์เซี่ยถึงราชวงศ์ ฉิน (秦朝) ก็มีประโยคที่มีชื่อเสียงกล่าวว่า รับประทานอาหารอิ่มทั้งวัน ไม่ต้องใส่ใจไปทำงาน อะไร เป็นเรื่องที่น่าเบื่อ ถ้าหากไม่มีการเล่นมาแก้เบื่อ ก็ถือเสมือนเสียชีวิต (子曰：饱食终日，无所用心，难矣哉！不有博弈者乎？为之，犹贤乎已。) ช่วงหลังสมัย รัฐประยุทธ์ (战国时期) กระแสที่นิยมกันทั่วไปในสังคม การแสวงหาความสุข ยกย่องนารีและ

ดนตรี การละเล่นในช่วงราชวงศ์ฮั่น (汉朝) มีประโยชน์ด้านต่อเนื่องข้อความข้างบนพร้อมกับอ้างอิงข้อความต่อไป ในราชวงศ์ซุนชั้นแยกออกการละเล่นอย่างร้ายแรง เช่น ตระกูลอยู่ในชนชั้นสูงนิยมเล่นตะกร้อกับการแข่งขันชนไก่ ตระกูลที่อยู่ในชนชั้นกลางนิยมเล่นการละเล่นยิงลูกศร ตะกร้อ เป็นต้น ส่วนคนสามัญกลับเล่นการละเล่นที่ทำด้วยอุปกรณ์ง่าย ๆ เช่น ตีกลอง วิ่งว้าว นั่งชิงช้า เป็นต้น ถึงราชวงศ์ถัง (唐朝) การละเล่นได้รับพัฒนาอย่างดี ผู้หญิงส่วนใหญ่เข้าร่วมเล่นได้ การละเล่นยังเกี่ยวพันถึงการทูตระหว่างประเทศ ในราชวงศ์ถังนอกจากเล่นการละเล่น ยังมีการเล่นการพนัน ซึ่งเล่นกันตั้งแต่จักรพรรดิจนถึงสามัญชน เป็นเรื่องปกติ ไม่มีใครถือสา และมีหนังสือที่เกี่ยวกับการละเล่นที่ได้รับการยกย่องในสมัยนั้นคือ การแข่งขันหมากรุกสิบล้อม 10 วิธี (围棋十诀) และตัวอย่างของหมากล้อม (围棋义例) การละเล่นในช่วงต้นของราชวงศ์หมิง (明朝) การละเล่นถูกรัฐบาลราชวงศ์หมิงสั่งห้าม แต่ช่วงกลางของราชวงศ์หมิงได้รับส่งเสริมอีก ในช่วงราชวงศ์ชิง (清朝) การละเล่นได้เพิ่มประเพณีและวัฒนธรรมชนชาติแมนจูเข้าไปด้วย เพราะชาชนชั้นที่ปกครองในสมัยราชวงศ์ชิงเป็นชนชาติแมนจู นิยมไปล่าสัตว์ ตีโอบล้อมสัตว์ป่า เป็นต้น จนถึงการปกครองของประเทศจีนได้รับการเปลี่ยนแปลง การละเล่นจีนจึงค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นการละเล่นที่คล้าย ๆ กับการละเล่นในสมัยปัจจุบัน (中国传统文化. ม.ป.ป. : ออนไลน์)

การละเล่นจีนพัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ ตามราชวงศ์ ลักษณะการเล่นก็เปลี่ยนแปลงไปตามราชวงศ์ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม ตั้งแต่ราชวงศ์เซี่ย (夏朝) ประเทศจีนก็มีกิจกรรมคล้าย ๆ กับการละเล่นดังที่ได้ทราบว่าการเล่นของประเทศจีนมีประวัติศาสตร์ที่ยาวนาน 5,000 ปีแล้ว การละเล่นของประเทศจีนก็คือวัฒนธรรมส่วนหนึ่งของประเทศจีนที่ขาดมิได้ ชาวจีนต่างก็ได้ประโยชน์และมีความสุขสนุกสนานจากการละเล่นของเด็กชาวจีน แต่จากประวัติศาสตร์ของการละเล่นจีนได้ทราบว่าในสังคมศักดินานิยม เนื่องจากฐานะของผู้ที่เล่น การละเล่นเป็นสิ่งของที่ไม่มีชีวิตก็ถูกผู้คนจำแนกไปตามชนชั้นออกเป็นหลายชั้น มีการละเล่นสำหรับชนชั้นที่อยู่ชั้นสูง การละเล่นสำหรับชนชั้นกลางและชนชั้นสามัญ เนื่องจากเหตุนี้ทำให้การละเล่นของประเทศจีนส่วนหนึ่งไม่ได้พัฒนาอย่างสมบูรณ์ อย่งไรก็ตาม จุดมุ่งหมายของการละเล่นได้รับสืบทอดตลอดมาจวบจนปัจจุบัน

ไม่ว่าจะเป็นการละเล่นพื้นบ้านของประเทศไทยหรือว่าการละเล่นของประเทศจีน จากประวัติศาสตร์ทำให้ทราบว่า การละเล่นพัฒนาตามการพัฒนาของสังคม สมัยใดเจริญก้าวหน้า การละเล่นในสมัยนั้นก็มีการละเล่นมาก และเป็นการละเล่นที่มีคุณค่ามาก เช่นการละเล่นของประเทศจีนในราชวงศ์ถัง เพราะวราชวงศ์ถังเป็นราชวงศ์ที่มีความเจริญก้าวหน้ามาก การละเล่นจึงไม่เป็นแค่เพียงเกมอย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้น ยังเป็นกิจกรรมการทูตระหว่างประเทศชนิดหนึ่ง

เป็นการส่งเสริมการพัฒนาระหว่างประเทศอย่างมีมิตรไมตรี สักคมพัฒนาแล้ว ทำให้ประชาชนรู้จักใช้เวลามาส่งเสริมทางด้านจิตใจ จึงมีบุคคลเขียนหนังสือวรรณคดีเกี่ยวกับการละเล่น อย่างเช่น ในสมัยรัตนโกสินทร์ก็มีวรรณคดีที่กล่าวเล่าถึงการละเล่นหลาย ๆ อย่าง ในราชวงศ์ดังก็มีหนังสือที่เกี่ยวกับการละเล่น ดังนั้นการละเล่นมีความสำคัญต่อชีวิตประจำวันของประชาชนมาก ไม่เพียงแต่เล่นคลายความเครียดของคน อีกทั้งยังสามารถพัฒนาด้านจิตใจของมนุษย์ได้

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

อาจารย์ฟูเจิง โหย่วซึ่งเป็นอาจารย์ชาวจีนสอนภาษาไทยที่มหาวิทยาลัยปักกิ่งในประเทศจีน และจบปริญญาโทภาควิชาภาษาไทยบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้เคยศึกษาเรื่องการละเล่นของเด็กชาวไทยและเด็กชาวจีน ซึ่งบทความคือ “ จากจ้าวไทยถึงจ้าวจีน ” ซึ่งเป็นบทความเดียวที่ผู้วิจัยค้นพบในงานศึกษาที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อนี้ ส่วนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการละเล่นพื้นบ้านของเด็กชาวไทยและเด็กชาวจีนมีอยู่จำนวนมาก ในที่นี้ ผู้วิจัยขอนำเสนอตัวอย่างงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

2.3.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการละเล่นไทย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการละเล่นในวิทยานิพนธ์เล่มต่าง ๆ ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลในสถานที่ต่าง ๆ ซึ่งรวบรวมได้ดังต่อไปนี้

อรชร อัจฉินทร (2526 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องลักษณะของเกมการพื้นเมืองไทย โดยผู้วิจัยรวบรวมเกมพื้นเมืองทั้งสี่ภาค คือ ภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลการวิจัยพบว่า เกมพื้นเมืองไทยส่วนใหญ่มีลักษณะที่ใช้ในการเล่นเป็นทักษะในการเคลื่อนไหว เบื้องต้น รูปแบบของการเล่น การเล่นเป็นกลุ่ม ลักษณะของการแข่งขันการเล่นประเภทหมู่ที่มีกติกาข้อบังคับในการเล่น สถานที่ที่ใช้ในการเล่น และใช้อุปกรณ์การเล่นที่ไม่มีบัตร้องประกอบและสามารถเล่นได้ทุกโอกาส

อุทุมพร จามรมาน และคณะ (2529 : บทคัดย่อ) ได้ทำรายงานการวิจัย เรื่องการสำรวจข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กไทย ผลการวิจัยสรุปได้ว่า การเล่นของเด็กที่มีจำหน่ายในท้องตลาดโดยรวม ของเล่นที่มีผู้นิยมเล่นได้แก่ ลูกบอล ลูกโป่ง ของเล่นพลาสติก ตุ๊กตารูปคน สัตว์ ปืน ดาบพลาสติก ของเล่นที่มีผู้นิยมน้อยได้แก่ กระดานปักหมุด ปิงปอง ก่อลอยหอดรูปทรงเรขาคณิต กระดาน ค้อนตอก ส่วนในเรื่องการละเล่นของไทย พบว่าการละเล่นของไทยที่นิยมกันมากได้แก่ เล่นชายของ หม้อข้าวหม้อแกง ซ่อนหา ตำรวจจับผู้ร้าย โป้งแปะ ปิดตา

จ๊ะเอ๋ แมงมุม ไล่จับ และจ้ำจี้ ส่วนในเรื่องการเล่นทั่วไป พบว่าการเล่นที่นิยมได้แก่ โยนรับรอง เช่นลูกโป่ง ลูกบอล ปั่นดิน ดินน้ำมัน แป้ง เล่นลากของ เล่นเลียนแบบผู้ใหญ่ และการวาดรูปตามใจชอบ

สินีนารถ นรินทร์สรศักดิ์ (2539 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัย เรื่องการศึกษาการเล่นของเด็กในกรุงเทพมหานคร ระหว่าง พ.ศ. 2485 – 2538 การวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการเล่นของเด็กวัยอนุบาลในกรุงเทพมหานครในแต่ละสมัย ระหว่างช่วงเวลา พ.ศ. 2485 – 2500 พ.ศ. 2510 – 2531 และพ.ศ. 2532 – 2538 ด้านลักษณะการเล่น สถานที่เล่น และลักษณะของของเล่นหรืออุปกรณ์ประกอบการเล่น แล้วพบว่าการเล่นของเด็กวัยอนุบาลในกรุงเทพมหานคร ระหว่าง พ.ศ. 2458 – 2538 สามารถแบ่งได้เป็น 3 ช่วง ตามบริบททางเศรษฐกิจการเมือง และสังคม ซึ่งมีอิทธิพลต่อการเล่นของเด็ก

ปัทมาวดี บุญยสวัสดิ์ (2536 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลของการใช้เกมการเล่นพื้นบ้านของไทยมีต่อการพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะทางสังคม ด้านการเคารพต่อระเบียบวินัยในตนเองและการมีส่วนร่วมในการทำงานกลุ่ม การแสดงออกและการแก้ปัญหาในกลุ่ม การมีมารยาททางสังคม การแสดงความรักใคร่ชอบและมีภาวะความเป็นผู้นำ และการช่วยเหลือผู้อื่นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เกมการเล่นพื้นบ้านของไทย จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดสอบและกลุ่มควบคุมมีคะแนนทักษะทางสังคมในด้านการเคารพต่อระเบียบวินัยของตนเอง การมีส่วนร่วมในการทำงานกลุ่ม การแสดงออกและการแก้ปัญหาในกลุ่ม ไม่แตกต่างกัน นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนทักษะทางสังคมในด้านการมีมารยาททางสังคม การแสดงความรักใคร่ชอบและมีภาวะความเป็นผู้นำ การช่วยเหลือผู้อื่น สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .15 นักเรียนกลุ่มทดสอบมีสังคมมิติสูงกว่ากลุ่มควบคุม

ชาญณรงค์ พรุ่งโรจน์ (2529 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลของการเล่นของเล่นที่มีผลต่อความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการเล่นของเล่นที่มีผลต่อความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย และเปรียบเทียบพัฒนาการความคิดสร้างสรรค์หลังจากการเล่นของเล่น “ไม้บล็อก” ของเล่น “ในฝัน” และการปล่อยอิสระของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม ในด้านความคิดคล่องแคล่ว ความคิดริเริ่ม และความคิดละเอียดละออ ตัวอย่างประชากรทั้งหมด 33 คน สุ่มนักเรียนระดับอนุบาลโรงเรียนสาธิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วิจัยสรุปได้ผลว่านักเรียนทดสอบที่ 1 เล่นของเล่น “ไม้บล็อก” กลุ่มที่ 2 เล่นของเล่น “ในฝัน” ต่างมีพัฒนาการความคิดสร้างสรรค์ด้านความคิดริเริ่ม และความคิดละเอียดละออ แต่กลุ่มควบคุมซึ่งปล่อยอิสระนั้นไม่มีพัฒนาการในทุกด้านและกลุ่มที่ 2 ซึ่งเล่นของเล่น “ในฝัน” มีพัฒนาการด้านความคิดคล่องแคล่วสูงกว่า

กลุ่มควบคุมที่ปล่อยอิสระ แต่ไม่แตกต่างจากกลุ่มทดสอบที่ 1 ซึ่งเล่นของเล่น “ไม้บล็อก” อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความมีนัยสำคัญ .15

กฤษณา คงยิ้ม (2531 : บทคัดย่อ) ได้ทำวิทยานิพนธ์เรื่องการวิเคราะห์เพลงประกอบการละเล่นพื้นบ้านจากตำบลเขาทอง อำเภอพยุหะคีรี จังหวัดนครสวรรค์ วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์ค่านิยมและความเชื่อที่ปรากฏในเพลงประกอบการละเล่นพื้นบ้านจากตำบลเขาทอง อำเภอพยุหะคีรี จังหวัดนครสวรรค์ โดยแบ่งเพลงประกอบการละเล่นพื้นบ้านออกเป็น 3 ประเภทคือ 1) เพลงร่ำวง 2) เพลงปฎิพากย์ 3) เพลงประกอบการละเล่นเบ็ดเตล็ด และนำเสนอผลแบบพรรณนาวิเคราะห์ จากผลการศึกษาวิเคราะห์พบว่าเพลงประกอบการละเล่นพื้นบ้านจากตำบลเขาทอง อำเภอพยุหะคีรี จังหวัดนครสวรรค์ สะท้อนให้เห็นความเชื่อ ค่านิยมของชาวบ้าน โดยเน้นการมีชีวิตที่สมบูรณ์จากความเชื่อและค่านิยมของสังคมเพื่อเป็นแนวทางการประพุดิ อันจะเป็นเครื่องชี้บอกทางเลือกให้แก่บุคคล ดังนั้นความนึกคิดที่สะท้อนออกมาจากบทเพลงประกอบการละเล่นพื้นบ้านนี้ จึงเป็นการช่วยชี้แนะวิธีการให้คนรู้จักเลือกทางปฏิบัติ เพื่อให้สังคมยอมรับ เพลงประกอบการละเล่นพื้นบ้านจึงมีคุณค่าในฐานะสะท้อนรูปแบบค่านิยมความเชื่อที่ดีและเหมาะสมให้คนได้กระทำตามอย่างเสรี อันจะนำไปสู่ความสงบสุขทั้งในส่วนตนและส่วนรวมของสังคม

วีรพงศ์ บุญประจักษ์ (2545 : บทคัดย่อ) ทำวิทยานิพนธ์เรื่องการจัดประสบการณ์การเล่นพื้นบ้านไทยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย จากการศึกษาพบว่างานวิทยานิพนธ์นี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยโดยเฉลี่ยรวมและแยกเป็นหลายด้าน ได้แก่ ด้านความร่วมมือ ความเห็นอกเห็นใจ ช่วยเหลือและแบ่งปัน ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นพื้นบ้านไทย ก่อนการจัดประสบการณ์ในแต่ละช่วงสัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่าเด็กปฐมวัยก่อนจัดประสบการณ์และระหว่างการจัดประสบการณ์การเล่นพื้นบ้านไทยในแต่ละช่วงสัปดาห์ มีพฤติกรรมทางสังคมโดยเฉลี่ยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ดี

ณัฐธัญ พัฒนศรี (2549 : บทคัดย่อ) ทำวิทยานิพนธ์เรื่องการใช้กิจกรรมการละเล่นของเด็กไทยเพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า 1) ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังจากการใช้กิจกรรมการละเล่นของเด็กไทยเพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ดี 2) ความคิดริเริ่มความคิด โดดเด่น ความคิดยืดหยุ่น และความคิดรอบคอบ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 นอกจากนี้ การละเล่นของเด็กไทยซึ่งเป็นวัฒนธรรมที่มีคุณค่า เป็นการละเล่นที่นักเรียนมีความคุ้นเคย มีการเคลื่อนไหว มีความสนุกสนาน ช่วยพัฒนาการเรียนอย่างอิสระ เป็นตัว

ของตัวเอง มีการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ทดลอง ฝึกคิด แก้ไขปัญหา และลงมือปฏิบัติ กระทำสิ่งเหล่านี้เป็นการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ให้สูงขึ้นด้วย

สมใจ แจ่มจิราวรรณ (2547 : บทคัดย่อ) ทำวิทยานิพนธ์เรื่องการศึกษาการละเล่นของเด็กวัยเด็กตอนปลาย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 ในจังหวัดนครปฐม การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษารูปแบบการละเล่นและชนิดของเล่นของเด็กวัยเด็กตอนปลาย และเพื่อเปรียบเทียบการเล่นในแง่ของรูปแบบการละเล่นและชนิดของเล่นโดยจำแนกตามตัวแปร เพศ สภาพแวดล้อมทางสังคม ผลการวิจัยสรุปได้ว่า เลือชนิดของเล่นที่เป็นของเล่นนุ่มนุ่มมีชุดเครื่องแต่งกาย ของเล่นเกี่ยวกับศิลปะ และของเล่นโครงสร้างแตกต่างกัน เด็กเมื่อเล่นกับบุคคลที่ต่างวัยกัน จะเลือกรูปแบบการเล่นและชนิดของเล่นแตกต่างกันทุกรูปแบบและทุกชนิด ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้ปกครองที่แตกต่างกัน จะทำให้เด็กเลือกรูปแบบการเล่นและชนิดของเล่นที่แตกต่างกัน

ปกรณ นิลวานิช (2547 : บทคัดย่อ) ทำวิทยานิพนธ์เรื่องการศึกษาการละเล่นพื้นบ้านเขื่อนนางหงส์ ตำบลสามตำบล อำเภอจุฬาภรณ์ จังหวัดนครศรีธรรมราช ประเด็นที่ศึกษาคือ การศึกษาสภาพทั่วไปของชุมชน การศึกษาถึงวิถีชีวิตของแต่ละบุคคลที่มีส่วนร่วมในการละเล่นพื้นบ้านเขื่อนนางหงส์ การศึกษาวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมที่ปรากฏในการละเล่นพื้นบ้านเขื่อนนางหงส์และการศึกษาวัฒนธรรมบทเพลงที่ใช้ประกอบการแสดง ผลการศึกษวิจัยสรุปได้คือ ประเพณีและการละเล่นพื้นบ้านที่ปฏิบัติสืบทอดต่อกันมา ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งดีงามควรที่จะอนุรักษ์ไว้ให้คงอยู่ชั่วนาน ขนบธรรมเนียมที่นิยมในการละเล่นพื้นบ้านเขื่อนนางหงส์ ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่ดีงามที่ควรอยู่คู่กับการละเล่นพื้นบ้านชนิดนี้มานานเป็นสิ่งที่ดีควรค่าแก่การปฏิบัติ ขนบธรรมเนียมเหล่านี้มีใช้เพียงปรากฏแต่ในการละเล่นพื้นบ้านเขื่อนนางหงส์เท่านั้น บทเพลงมีลักษณะเป็นเพลงสั้น ๆ มีทำนองที่เรียบง่าย เป็นเพลงทำนองเดียวบรรเลงซ้ำไปมา โดยไม่กำหนดความยาวที่แน่นอน มีช่วงกว้างของเสียงสูงเสียงต่ำไม่เกินขั้นคู่ที่ 12 กระสวนจังหวะค่อนข้างเรียบง่าย

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องซึ่งเกี่ยวกับการละเล่นของประเทศไทยดังกล่าวทำให้ทราบว่า การละเล่นไทยมีบทบาทหน้าที่ที่สำคัญต่อชีวิตของเด็กชาวไทยมากมาย ไม่ว่าจะเป็นร่างกายและจิตใจ หรือพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก เช่นสามารถทำให้เด็กรู้สึกสนุกสนาน และยอมไปเรียนรู้ตามที่ต้องการเรียน เด็กยอมรับความรู้และการสอนอย่างรวดเร็ว การละเล่นยังมีวัฒนธรรมและประเพณีขนบธรรมเนียมนิยมแฝงไว้อยู่ ทำให้เด็กได้ความรู้จากผู้ใหญ่ตามที่คาดหวัง ยังสามารถให้เด็กเรียนวัฒนธรรมและประเพณีขนบธรรมเนียมนิยมของประเทศไทยได้ สืบทอดวัฒนธรรมและประเพณีของประเทศไทยให้คงอยู่ตลอดไปได้ จะได้ไม่สูญหาย ดังนั้นการละเล่นเป็นกิจกรรมที่ขาดมิได้ในชีวิตประจำวันของเด็กชาวไทย

จากงานวิจัยของสินีนารถ นรินทร์สรศักดิ์ (2539 : 165 – 169) ในเรื่องการศึกษาการเล่นของเด็กในกรุงเทพมหานครระหว่าง พ.ศ. 2485 – 2538 สรุปอภิปรายผลของงานวิจัยได้พบว่า

1. ลักษณะการเล่น ในช่วง พ.ศ. 2475 – 2500 ชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คนใกล้ชิดชนวนชาติ ประกอบกับการขาดแคลนของเล่นในช่วงสงคราม ทำให้เด็กในช่วงนี้เล่นสิ่งของที่ได้จากธรรมชาติเป็นหลัก การละเล่นพื้นบ้านเป็นที่นิยมมากในช่วงนี้ การเล่นไม่ซับซ้อน เป็นไปอย่างง่าย ๆ และเพื่อความสนุกสนานเป็นหลัก ต่อมาในช่วงที่ 2 พ.ศ. 2501 – 2531 ลักษณะการเล่นในช่วงนี้ มีการพัฒนาจากเดิมไปมาก มีการละเล่นใหม่ ๆ เข้ามาเนื่องจากได้รับความเจริญจากทางตะวันตก และอิทธิพลทางโทรทัศน์ ในขณะที่การละเล่นพื้นบ้านยังเป็นที่นิยมอยู่ ในตอนปลายของช่วงนี้ มีความแตกต่างกันกับตอนต้น ๆ ช่วงที่ 2532 – 2538 เป็นช่วงที่ระบบการศึกษาเข้ามามีอิทธิพลต่อการเล่นของเด็กเป็นอย่างมากอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนทั้งครูระดับอนุบาล และผู้ปกครองต่างสนใจศึกษาและมีความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติในการเล่นของเด็กวัยอนุบาลเพิ่มขึ้น และได้เข้ามามีบทบาทเป็นตัวกำหนดกิจกรรมการเล่นและจัดหาของเล่นให้เด็ก เด็กอนุบาลในช่วงนี้จึงไม่ค่อยรู้จักการละเล่นพื้นเมือง ลักษณะการเล่นโดยรวมของเด็กช่วงนี้ทั้งที่บ้านและที่โรงเรียนมีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมบ้างเล็กน้อย เช่น คำร้อง ท่าทางประกอบการเล่นหรืออุปกรณ์ประกอบการเล่นแต่รูปแบบการเล่นยังคงเหมือนเดิม การเล่นบางอย่างเปลี่ยนแปลงทั้งคำร้องและรูปแบบการเล่น

2. ลักษณะสถานที่เล่น ในช่วงที่ 1 พ.ศ. 2485 – 2500 สถานที่และสภาพแวดล้อมในช่วงนี้มีลักษณะกว้างขวางเอื้อต่อการการเล่นเป็นกลุ่มใหญ่ ๆ มักเป็นลานดินกว้าง ๆ ตามหมู่บ้านหรือลานวัด เด็กจากบ้านเรือนในละแวกใกล้เคียงกันจะมาร่วมเล่นด้วยกัน การเล่นส่วนใหญ่เป็นการเล่นกลางแจ้ง ต่อมาช่วงที่ 2 พ.ศ. 2501 – 2531 ในช่วงนี้ตอนต้นยุคยังคงคล้ายช่วงที่ 1 แต่ตอนปลายมีความเปลี่ยนแปลงไปมาก เนื่องจากสภาพบ้านเมืองที่มีอาชีพทางการเกษตรค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นโรงงาน อุตสาหกรรม บ้านเรือนเริ่มเพิ่มจำนวน ถนนก็มีมากขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้พื้นที่ในการเล่นลดน้อยลง เด็ก ๆ จะเล่นอยู่บริเวณหน้าบ้านและใกล้ ๆ บ้านเรือนของตนเอง ไม่ค่อยมีที่เล่นร่วมกันให้เห็น นอกจากที่รกร้างซึ่งยังไม่ปลูกสร้างอาคารเด็กก็จะมาร่วมตัวกัน ในช่วงที่ 3 พ.ศ. 2532 – 2538 ผู้ปกครองและครูในช่วงนี้ให้ความสำคัญกับการเล่นของเด็กวัยอนุบาล มีการจัดสถานที่และสภาพแวดล้อมสำหรับการเล่นโดยเฉพาะให้กับเด็ก เด็กก็ต้องเล่นอยู่ภายในบริเวณบ้านของตน การเล่นส่วนใหญ่เป็นการเล่นภายในร่ม คืออยู่ในตัวอาคารบ้านเรือน

3. ปฏิสัมพันธ์ในการเล่น ในช่วงที่ 1 พ.ศ. 2485 – 2500 ลักษณะการเล่นในช่วงนี้มีลักษณะเป็นกลุ่มใหญ่ ประกอบด้วยเด็กหลาย ๆ วัยเล่นร่วมกัน การเล่นไม่แบ่งแยกเพศ ลักษณะปฏิสัมพันธ์ของเด็กเป็นไปทั้งกับเพื่อนที่โตกว่าและรุ่นเดียวกัน รวมทั้งรูปแบบของการเล่นก็เอื้อต่อ

การเล่นเป็นกลุ่มใหญ่ ๆ มีบทร้องโต้ตอบกันและคำคล้องจองง่าย ๆ การเล่นมีลักษณะของการใช้ความร่วมมือเป็นส่วนใหญ่ ต่อมาช่วงที่ 2 พ.ศ. 2501 – 2531 ลักษณะปฏิสัมพันธ์ในการเล่นของเด็กในช่วงนี้ตอนต้น ๆ ไม่มีการเปลี่ยนแปลงจากเดิม แต่ตอนปลายมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างชัดเจน ลักษณะของการเล่นที่ใช้ความร่วมมือลดลง แม้จะยังคงเป็นกลุ่มใหญ่อยู่ แต่การเล่นเป็นไปเพื่อตัวของเด็กแต่ละคน และในช่วงที่ 3 พ.ศ. 2532 – 2538 เด็กในช่วงนี้มีลักษณะการเล่นที่ต้องใช้ปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนลดลงกว่าช่วงที่ 1 และช่วงที่ 2 บางที่ต้องเล่นคนเดียว การละเล่นที่มีลักษณะเป็นกลุ่มใหญ่ ๆ หายไป การเล่นที่ใช้ผู้เล่นน้อย ๆ เล่นคู่ หรือเล่นคนเดียวมาแทนที่ของเล่นที่โต้ตอบกับเด็กได้ การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมจึงลดลงอย่างเห็นได้ชัด การที่เป็นเช่นนี้ทำให้เด็กขาดโอกาสในการเรียนรู้ทักษะทางสังคม ขาดโอกาสที่จะได้แสดงความเอื้อเฟื้อ มีน้ำใจ เห็นอกเห็นใจ และรู้จักให้อภัยกับผู้อื่น ทำให้พัฒนาการทางสังคมของเด็กเป็นไปได้ช้าหรือหยุดชะงักอยู่กับที่ซึ่งไม่สมวัยได้ และจะมีผลกระทบต่อพัฒนาการด้านอื่น ๆ

4. อุปกรณ์การเล่น ในช่วงที่ 1 พ.ศ. 2485 – 2500 ของเล่นในช่วงนี้ได้มาจากธรรมชาติเป็นส่วนใหญ่ ต่อมาในช่วงที่ 2 พ.ศ. 2501 – 2531 ของเล่นในช่วงนี้มีการปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ของเล่นเริ่มมีหลากหลายมากขึ้นตามลำดับ ตอนต้นของช่วงนี้ของเล่นมักผลิตด้วยไม้สังกะสี เริ่มมีของเล่นประเภทไขลานแพร่หลายมากขึ้น ต่อมาของเล่นพลาสติกเริ่มเป็นที่นิยมและมีการผลิตในปริมาณมาก ทำให้ของเล่นเดิมถูกกลืนเลือนไป ตอนปลายของช่วงนี้ของเล่นประเภทอิเล็กทรอนิกส์ ในช่วงที่ 3 พ.ศ. 2532 – 2538 มีของเล่นให้เล็กลงมากมาย ของเล่นทำเลียนแบบของจริงเหมือนมาก ของเล่นในช่วงนี้มีลักษณะซับซ้อนและผลิตด้วยเทคโนโลยีขั้นสูงสามารถโต้ตอบกับผู้เล่นได้

จากผลการวิจัยของสินีนารถ นรินทร์สรศักดิ์ ในเรื่อง การศึกษาการเล่นของเด็กในกรุงเทพมหานครระหว่าง พ.ศ. 2485 – 2538 จะทราบว่า ไม่ว่าจะอยู่ในสมัยใด ๆ การละเล่นเป็นกิจกรรมที่ขาดมิได้ของเด็ก ๆ เป็นกิจกรรมที่ช่วยเหลือเด็ก ๆ ได้ประโยชน์ทั้งร่างกายและจิตใจ ทำให้เด็กมีความสุข เพลิดเพลิน และสุขภาพแข็งแรง

2.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการละเล่นจีน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการละเล่นในวิทยานิพนธ์เล่มต่าง ๆ ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลในสถานที่ต่าง ๆ จึงรวบรวมได้ต่อไปนี้

กัวฝ่านซี (郭泮溪) (2535 : บทคัดย่อ) ทำวิทยานิพนธ์เรื่องการละเล่นพื้นบ้านจีนและการแข่งขัน (中国民间游戏和竞技) การศึกษาการเล่นพื้นบ้านจีนและการแข่งขันในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้รู้จักวัฒนธรรมและประเพณีของประเทศจีน นอกจากการศึกษอย่างกว้างขวาง

ในปัจจุบันโดยเฉพาะต้องศึกษาให้สอดคล้องตามความเป็นจริง มีแต่เชื่อมผืนกกำลังการศึกษาที่กว้างขวางและผลการศึกษาที่มาศึกษาและวิเคราะห์ การศึกษาวัฒนธรรมและประเพณีของประเทศจีนจึงสามารถสืบทอดต่อไป ผลการวิจัยสรุปได้คือเป็นการรักษา และแพร่กระจายการเล่นพื้นบ้านของประเทศจีน เพื่อยับยั้งการเล่นพื้นบ้านของประเทศจีนที่กำลังสูญหาย จะได้อยู่จวบจนชั่วลูกชั่วหลานชาวจีนและชาวต่างชาติ

หลี่จิง (李晶) (2550 : บทคัดย่อ) ทำวิทยานิพนธ์เรื่องการศึกษาการเล่นพื้นบ้านของเด็กในประมณที่เมืองฉางชุนของประเทศจีน (长春某幼儿园开展民间儿童游戏的个案研究) การศึกษาการเล่นพื้นบ้านของเด็กในประมณที่เมืองฉางชุนของประเทศจีน มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนการเล่นพื้นบ้านของเด็กกลับมาอยู่ในชีวิตประจำวันของเด็ก ๆ โรงเรียนประมณที่เมืองฉางชุนก็ทำเป็นตัวอย่าง พยายามผลักดันให้นักเรียนการเล่นพื้นบ้านของเด็กกลับมาอยู่ในชีวิตประจำวัน ดังนั้นงานวิจัยฉบับนี้จะใช้วิธีทางคุณสมบัตินิติศาสตร์ จึงไปเก็บข้อมูลที่โรงเรียนประมณที่เมืองฉางชุน จะได้ศึกษาการเล่นพื้นบ้านของเด็กอย่างลึกซึ้ง สุดท้ายงานวิจัยฉบับนี้วิเคราะห์เหตุผลการเล่นพื้นบ้านของเด็กโรงเรียนประมณได้ 4 ทาง 1) อาจารย์ใหญ่โรงเรียนประมณให้ความสนใจต่อการเล่นพื้นบ้านของเด็ก และพยายามทำตามที่กำหนดไว้ โรงเรียนเสนอสถานที่อุปกรณ์ในการเล่น จัดเวลาที่เล่นการเล่น เป็นต้น 2) ครูในโรงเรียนให้ความร่วมมืออย่างดี 3) เด็กในโรงเรียนเข้าร่วมเล่นการเล่นพื้นบ้าน ทำให้การเล่นพื้นบ้านของเด็กในโรงเรียนนี้ได้รับการเผยแพร่ 4) ผู้ปกครองของเด็กในโรงเรียนนี้ให้การสนับสนุนอย่างดี

เหมียวฟางฟาง (苗芳芳) (2010 : บทคัดย่อ) ทำวิทยานิพนธ์เรื่องการศึกษาและการค้นหาการเล่นท้องถิ่นเด็กของเงินเฮ้อฉิน (陈鹤琴儿童游戏本土化探索及其研究) การศึกษาและการค้นหาการเล่นท้องถิ่นเด็กของเงินเฮ้อฉินมีจุดมุ่งหมายเพื่อค้นหาและใช้ประโยชน์ของการเล่นท้องถิ่นเด็กของเงินเฮ้อฉิน จะได้มีอิทธิพลต่อการสอนของเด็กที่ประเทศจีนและสืบทอดการเล่นท้องถิ่น ผลการศึกษาวิจัยสรุปได้ว่า นำผลการวิจัยและการจัดการการเล่นท้องถิ่นของเงินเฮ้อฉินมาเปรียบเทียบการเล่นจีนในอดีตและในสมัยปัจจุบัน และหวังว่ามีประโยชน์และมีแนวทางที่ดีต่อการปฏิรูปการสอนเด็กที่ประเทศจีน

โจวเหล่ย์ (周磊) (2008 : บทคัดย่อ) ทำวิทยานิพนธ์เรื่องปรากฏการณ์ประเพณีวัฒนธรรมและอิทธิพลสังคมของการเล่นชนไก่ที่เมืองคายเฟิง (开封斗鸡民俗现象及其社会意义) ปรากฏการณ์ประเพณี วัฒนธรรมและอิทธิพลสังคมของการเล่นชนไก่ที่เมืองคายเฟิงมีจุดมุ่งหมายเพื่อเผยแพร่ประเพณีและวัฒนธรรมการเล่นชนไก่ที่เมืองคายเฟิง สืบทอดวัฒนธรรมและประเพณีของการเล่นชนไก่ที่เมืองคายเฟิง สืบทอดความนิยม แนวทางของคนเมืองคายเฟิงตลอดไป ไม่ให้สูญหาย และแสดงให้เห็นถึงการเล่นชนไก่ไม่เพียงแต่เป็นการเล่นชนิดหนึ่ง

เท่านั้น การละเล่นนี้สามารถให้เห็นถึงการแข่งขัน การต่อสู้ของคน สะท้อนให้เห็นถึงปรากฏการณ์สังคมต่าง ๆ และความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับมนุษย์

หลิวอันฉวน (刘安全) (2009 : บทคัดย่อ) ทำวิทยานิพนธ์เรื่องการอธิบายด้านวัฒนธรรมการละเล่นไพ่ซ่างต้าเหรินของชนเผ่าจู่จากการสำรวจในทุ่งนาที่ ตำบลปายฝูซือ อำเภอหลายเฟิง ตะวันออกเฉียงใต้ของมณฑลหูเป่ย์ (土家族上大人纸牌游戏的文化解释—基于鄂西南来凤县百福司镇的田野调查) การอธิบายด้านวัฒนธรรมการละเล่นไพ่ซ่างต้าเหรินของชนเผ่าจู่จากการสำรวจในทุ่งนาที่ตำบลปายฝูซือ อำเภอหลายเฟิง ตะวันออกเฉียงใต้ของมณฑลหูเป่ย์มีจุดมุ่งหมายเพื่อสืบทอดวัฒนธรรมชนเผ่าจู่และแพร่กระจายวัฒนธรรมชนเผ่าจู่และแพร่กระจายวัฒนธรรมการละเล่นไพ่ซ่างต้าเหรินที่ชนเผ่าจู่ การละเล่น ไพ่ซ่างต้าเหรินที่นิยมในเขตชนเผ่าจู่คือการละเล่นที่บ้านที่มีลักษณะและวัฒนธรรมชนเผ่าจู่ เป็นหลัก และมีส่วนประกอบวัฒนธรรมและลักษณะชนชาติอื่น (汉族) เป็นรองด้วย การละเล่น ไพ่ซ่างต้าเหรินในเขตได้รับสืบทอดและเปลี่ยนแปลง สะสมร่องรอยของการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมและการพัฒนาของหลาย ๆ ชนชาติ มีการรำลึกต่อชนชาติสมัยโบราณ มีการสะท้อนต่อวิถีชีวิตประจำในปัจจุบัน และสะท้อนปรากฏการณ์อย่างพัฒนาในด้านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมชนชาติ

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการละเล่นของประเทศจีนที่ดังกล่าวไว้ทำให้ทราบว่า การละเล่นที่บ้านของชาวจีนมีวัฒนธรรมและประเพณีต่าง ๆ แฝงอยู่ มีประโยชน์อย่างยิ่งต่อวิถีชีวิตประจำวันของชาวจีน โดยเฉพาะมีประโยชน์มากต่อเด็ก ๆ เช่น รู้จักใช้เวลาว่างเป็นประโยชน์ พร้อมกับได้รับความรู้ในเรื่องที่เกี่ยวข้อง การละเล่นที่บ้านของเด็กชาวจีนเป็นมรดกของชาวจีน เป็นของล้ำค่าของชาวจีน ดังนั้นในงานวิจัยที่ดังกล่าวต่างกล่าวระบุว่าเป็นการสืบทอดวัฒนธรรมและการละเล่นที่บ้านของเด็กชาวจีนซึ่งจะมีประโยชน์ต่อลูกหลานของชาวจีนและชาวโลกต่อไป